

[28-05-2012]

Jeannot

Jeanke was de lieveling van zijn moeke.

Als enig kind kreeg hij haar onverdeelde liefde en aandacht. Ze zong liedjes voor hem en verzong versjes. Dit zou later zijn creatieve geest aanscherpen. Zijn papfles bevatte de zuiverste kwaliteitsmelk. Zijn gebeente was stevig en hij beloofde een ferme kerel te worden.

Er was echter één probleem. Lena had gehoopt op een dochter. Er waren geen jongens in de familie. Haar vier zussen hadden enkel meisjes gebaard. Het leek dus voorbestemd dat ze haar Frans ook een dochter zou schenken.

Alle babykleertjes waren voorzien van lintjes en strikjes. De wieg was versierd met schattige bloemetjes. Voor de poppen van toen ze zelf nog een meisje was, had ze nieuwe kleertjes genaaid.

'Jeanne' zou ze het kind noemen.

Lena schrok ontzettend toen de vroedvrouw de navelstreng doorknipte en de baby in haar armen legde.

"Mevrouwetje, u hebt een pracht van een zoon."

"Dat kan niet waar zijn," huilde ze.

"Hij heeft dus iets te veel om een meisje te zijn?"

Dat het zaad van haar Frans haar had opgezaaid met een zoon, was de druppel van de emmer.

Lena smeedde de zatlap op straat. Ze was mans genoeg om alleen voor de kleine te zorgen.

Jeanke droeg meisjeskleden. Rokjes geknipt uit oude jurken van zijn moeke. Met een sjaaltje stijlvol om zijn blonde krullen gebonden, speelde hij uren met een theeserviesje in de tuin.

Lena betuttelde en sprak steeds met verkleinwoorden. Haar zoontje kreeg tot zijn derde verjaardag nooit een man te zien.

De poppen gingen aan het dansen toen Jeanke schoolplichtig werd. Hij stapte parmantig in een gebloemd jurkje, een roze boekentasje op de rug, aan de hand van zijn moeke de schoolpoort binnen. Zijn haar danste krullend op zijn rug. Met grote onschuldige ogen keek hij de nieuwe wereld verwonderd aan.

Jeanke huilde zich elke avond in slaap. Hij haatte de school. Niet omwille van de juf, zij was aardig. Het waren de jongens. Ze waren ruw en trokken brutaal aan zijn vlechtjes.

Juf Mia raadde Lena voorzichtig aan eens enkele kinderen thuis uit te nodigen. Jeanke was helemaal in zijn nopjes. Hij etaleerde al zijn poppen en toonde fier hun kleertjes. De meisjes vonden dit geweldig. De jongens echter verveelden zich stierlijk. Na een uurtje onttaarde het spel in een fikse ruzie. Twee poppen overleefden het gevecht niet. Jeanke was ontroostbaar.

Jean groeide eenzaam op in de schaduw van zijn moeke. Op zijn vijftiende kreeg hij een zware identiteitscrisis. Hij kreeg de baard in de keel. Zijn fasetstemmetje werd een zware bas. Hierbij paste enkel stoere mannenkledij. Tot grote ergernis van Lena trok hij op met tuig uit de stad. Soms bleef hij nachtenlang weg van huis. Er waren geruchten dat hij gesignaleerd was bij een overval op een drankwinkel.

Na veel ups en downs, interventies van politie en sociale werkers, geraakte Jean min of meer terug op het rechte pad. Hij ontmoette Ricky. Een homo met een kledingzaak voor mannen. Jean herontdekte zijn oude liefde. Hij volgde een cursus kleding- en stijladvies. Zijn delicate aanpak viel in de smaak bij de klanten.

Het bloed kruipt echter waar het niet gaan kan. Na de werkuren trekt Jean een jurk aan en ruilt hij zijn mocassins voor muiltjes.

Onder de stimulans van Ricky werd zijn passie een hobby. Jean treedt nu elke zondagavond op in een travestieshow. Dame Jeannot is de ster van het gezelschap. Zij vermaakt het publiek met levensliederen en eigen geschreven verzen. Moeke mist geen enkel optreden.

Mieke Vandromme

